

062 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige vereniging "Sliedrecht")

Gele sprêuwe

"Ze gonge op de bewaarschool- ok wel kakschool genaomd- en ze wazze zô verlege as wat. Ze ginge al een paor weke toe de juffrouw tege moeders zee, dà-ze heulieze stemme nog nie gehoord had. Deurdà-ze waainig in leeftijd schouwe wazze ze aaltijd saome. Wat was t'r nou zô biezonder an hullie? Wel, ze wazze zô ondeugend as dat ze verlege wazze. Ze verzonne de raorste dinge. Achter ons huis was een groentetuintjie en daer achter 'n slôôtjie. Moeder zag êên van de twêê is an de slôôtkant bezig mit een zwarte sok die die deur 't waoter haolde. Moeder vroeg t'r aage af hoe die an 'n zwarte sok kwam en ging d'r 's heen. 't Bleek gêên sok, mor 't jonge katjie van de bure. Hij kreeg aarge grommes van moeders, mor hij zee dat-ie 'm allêên mor had wille lere zwemme.

Ze gonge naer de grôôte school en d'n êêne leerde aarg goed, d'n aandere maor maotig, mor d'r kwamme nooit klachte, ze gedroege d'r aage schijnbaor verbeeldig. Nae schooltijd haolde ze de schaej wel weer dubbel en dwars in. Zô kwamme ze is thuis mit aalebaai een eend onder d'r troi. Hoe ze d'r aangekomme wazze? Nou, die eende liepe in een soortement ren. Meschie wazze ze apart gezet voor de slacht, of wazzen 't lôôpeende. Ze hadde d'r gewoon elk êên uitgezocht en meegenome! Ze vertelde dat, of 't aamel hêêl gewoon was. Trug brenge netuurlijk! Van aales vonge ze, en broche 't mee naer huis. Wat te denke van een weerael? Moeder had is 'n mooie glaoze schaol gekrege. Daer ging d'n ael in en d'n aanderen dag zouwe we ze 'm z'n vrijhaaid weer motte geve. Voor 't maarge was, was de mooie schaol gebroke en d'n ael weer in de slôôt!

's Winters is 't is gebeurd, dat vaoder- die klompemaaker was- 'n paor daege van huis mos om bôome te rooie. 't Was hêêl aarg koud, daerom mogge ze in de waarkplaets speule. Wat konne ze nou is uit gaon spôôke? Ze vonge in de schuur een zeef voor d'n as. Die wier vroeger gebruikt om niks van de kole verlore te laete gaon. Die zeef deeje ze an een lang touw en zô mos-tie diene as slagnet om veugels te vange. Een paor stuksies brôôd d'r onder, en al gaauw was t'r een dotjie sprêuwe gevange.

Nou sting d'r op 'n plank in de schuur 'n potjie gele vaarf, want sommige mense wouwe gele klompe, omdat-jie die niet hoefde te schure. Daerdeur kwamme ze op 't idee, om de sprêuwe geel te vaarve. Dan zouwe ze ze daernae weer laete vliege. Deurdat de sprêuwe gelijk wegvloge, plakte de vere niet an mekaor en d'n aanderen dag zagge ze nog een gele sprêeuw vliege! Zelf zatte ze ok hêêmel onder de gele vaarf. Je zel 't nie denke, maor êên van de twêê is laeter een grôôte veugelliefhebber geworde mit een hok vol tropische veugels. Ze zijn deur de jaere heen mit van aales en nog wat thuis gekomme: mit vissies, muize, waonekers en meulenaers en nog veul meer. Aales wier weer op de gekste plekke losgelaete!

't Wazze gêên opvaalende jonges, gêên druktemaakers. Meschie konne ze daerom van aales zô goed vange? Laeter, toe ze grôôt wazze, zijn 't rustige waarkers geworde waer gêên centjie kattedwaod bij zat. Mor regelmaotig wordt 'r in de familie nog wel is verteld over de gele sprêuwe!"